

Abstrakt:

Schopnosť sýkoriek rozpoznať sympatrických a alopatrických dravcov a zhodnotiť stupeň ich nebezpečnosti bola testovaná pomocou krmítkových experimentov na divokých sýkorkách v Nearktiskej a Palearktiskej oblasti. Pokusy boli vykonané v Prahe v Českej republike počas zimy v roku 2013, na sýkorkách veľkých (*Parus major*) a sýkorkách belasých (*Parus caeruleus*). V nasledujúcom roku v meste Calgary v Kanade na sýkorkách čiapočkatých (*Poecile atricapillus*). Ako testovacie druhy boli vybrané tri druhy sokolov (sokol kobec (*Falco columbarius*) sokol myšiar (*Falco tinnunculus*) a sokol pestrý (*Falco sparverius*), kde dva druhy boli sympatrické a jeden alopatrický k pokusovaným sýkorkám. Testovaná bola aj reakcia na hniezdneho predátora straku obyčajnú/americkú (*Pica pica/hudsonia*). Pokusy prebiehali s pomocou krmítkových experimentov, kde k jednému z krmítok bola umiestnená atrapa buď sokola alebo straky a k druhému krmítku atrapa buď jastraba (najnebezpečnejší vtáčí predátor), alebo hrdličky (neškodný vták vo veľkosti testovaných dravcov). Na druhé krmítko boli predkladané sympatrické druhy: jastrab krahujec (*Accipiter nisus*), jastrab cooperov (*Accipiter cooperii*), hrdlička záhradná (*Streptopelia decaocto*) a hrdlička karolínska (*Zenaida macroura*). V Calgary sa nepodarilo preukázať žiadne rozdiely v reakciách na predkladaných predátorov. Výsledky z Prahy ukazujú, že reakciu sýkoriek ovplyvňuje skôr skúsenosť, než reálna nebezpečnosť jednotlivých predátorov. V Prahe najrozšírenejší sokol myšiar vyvolal u sýkoriek najvyššiu reakciu, pokiaľ alopatrický sokol pestrý najnižšiu. Potvrdená bola aj reakcia na straku ako na potencionálneho predátora.

Kľúčové slová: antipredačné správanie, krmítkové pokusy, rozpoznanie predátora, sýkorky